

Iași, Anul I, Nr. 2, Aprilie 2016

Magia cuvântului

Colegiul Național Iași
Revistă de creație a clasei a V-a F

Colegiul Național Iași
Revistă de creație a clasei a V-a F

COLEGIUL NATIONAL IASI

Redactori -
elevi în clasa a V-a F:

Daria Babii
Ilinca Bunescu
Maria Hărățu
Bogdan Duminică
Ilinca Pășărică
Radu Langa

Grafică:
Adriana Zăvoi

Copertă:
Andreea Aramă

Coordonator:
Profesor Carmen Martinuș

Colegiul Național Iași
Str. Arcu, nr. 4, Iași, 700125

*Desenele și fotografiile sunt realizate
în exclusivitate de elevii clasei a V-a F.
Sigla din fața fiecărui text reprezintă coperta cărții
publicate de fiecare elev în acest an școlar.*

Cuprins

III. Copilăria, eterna reîntoarcere

Pădurea copilăriei mele	p. 3-4
Labradorul - un câine special	p. 4-5
Toamna	p. 6
Dulci amintiri...	p. 7
Universul miraculos al copilăriei	p. 8
Revedere	p. 9

IV. Caleidoscopul anotimpurilor

Apus de soare	p. 10
Răsărit magic	p. 10
Întâlnirea	p. 11
Pe tărâmul florilor	p. 12
Vals de toamnă	p. 13
Un vis cu flori de gheață	p. 13
Feerie de iarnă	p. 14
Castelul de gheață al iernii	p. 14-15

V. Iesirea din labirint

Nihon, watashino kokoro no koonaa	p. 15
Jurnal de călătorie	p. 16
Raiul ca o bibliotecă	p. 17
Călătorie în viitor	p. 18
O lume nouă	p. 19

VI. Proiecte

Proiectul "Flori de Toamnă"	
Halloween 2015	p. 20
Remembering the Christmas	p. 21
Prezentare de carte	p. 22
Un mărțisor de la mine,	p. 23
o primăvară în sufletul tău	p. 24

VII. Premii

Lista premiilor la concursurile din anul 2015-2016	p. 25-26
Săptămâna Altfel	p. 27

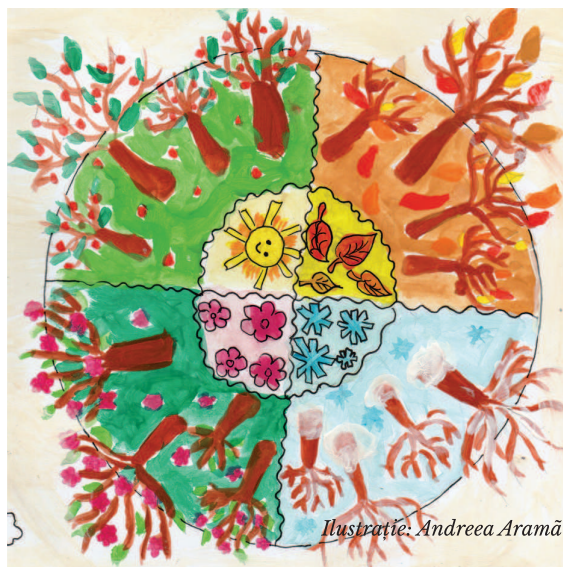
III Copilăria, eterna reîntoarcere

Pentru mine copilăria este un tărâm magic. Închid ochii și, ca prin minune, ajung în pădurea copilăriei mele din apropierea casei bunicilor unde mi-am petrecut cei mai frumoși ani.

Îmi apare în minte că o zână cu trup verde și diafan și cu părul foșnitor. Mi-o amintesc cum arăta în toate anotimpurile anului.

Toamna, ajutându-se de un penel magic, reușea să schimbe înfățișarea pădurii. Mestecenii albi îi poleia cu o culoare galbenă ca lămâia. Stejarii de un verde închis căpătau un bronz de toată frumusețea. Teii mirositori erau parcă de aur. Jos, pe pământul umed, schița crengi uscate și frunze galben-roșcate pe care eu și bunicul meu călcam ușor când ne plimbam prin pădure. Cărările și luminișurile semănau cu niște covoare multicolore.

Pădurea copilăriei mele

de Andreea Aramă

Dar, nici iarna nu se lăsa mai prejos. În acest anotimp îmi amintesc că ninge ca-n povești, iar pădurea părea un castel cu turle aranjate printre care numai vântul mai îndrăzne să pătrundă. Mă amuza foarte tare veriga care se juca prin copacii albi, dar mă și speria mugetul unui cerb care se auzea din adâncul pădurii. Însă, fiind cu bunicul lângă mine, mă simțeam mai în siguranță. Admiram țurțurii de gheață din copaci care atârnav ca niște podoabe printre crengi. Pășeam cu grijă prin zăpada moale pentru că bunicul îmi povestise că în acest anotimp gâzele se ascund care pe unde pot și mai ies la lumină când dă soarele de mărțișor.

Nu pot uita nici înfățișarea pădurii din anotimpul de primăvară. Stejarii erau vopsiți cu verde închis, iar mestecenii, plopii și fagii căpătau o culoare verde deschis. Dedesubtul copacilor, apăreau dantele albe de lumină și negre de la umbra pe care o lăsau crengile încă golașe. Bunicul îmi arăta iepurii sărind prin lăstărișuri și rămâneam nemișcați clipe la rând ascultând ciocârlia care țâșnea ca o săgeată spre soare. Din când în când zăream câte un ghiocel care își scotea capul gingaș din pământ. Culegeam câte un buchețel și i-l ofeream bunicii care era foarte fericită.

Dar cel mai mult îmi plăcea vara care picta cu un verde puternic toată pădurea. Aceasta parcă te chema să hoinărești și să îi admiri splendoarea. În mai, înfrunzeau toți copacii, până și cei mai fricoși care întârziu de teama frigului. Ulmii se acopereau cu frunze, iar teii își deschideau podoabele în chip de inimă. Mergeam cu bunicul la cules de fragi și căpșuni din care bunica îmi făcea o dulceață bună și aromată. Observam cum unele păsări își hrăneau puii, iar altele îi învățau să zboare. Pretutindeni zburau fluturi multicolori care poposeau din când în când pe câte o creangă de copac.

De aceea voi considera întotdeauna pădurea ca făcând parte din anii cei mai frumoși ai copilăriei mele.

Ilustrație: Ilie Alexandru

Labradorul - un câine special

de Ilinca Bunescu

Labradorul este una dintre cele mai populare rase de câini din întreaga lume. Pe lângă rolul de animal de companie, acești câini sunt folosiți în multe țări și pentru prinderea infractorilor sau asistența persoanelor suferinde.

Labradorii sunt gentili, inteligenți și plini de energie, fiind recomandați persoanelor de orice vârstă. Această rasă, cunoscută și sub numele de „câinii Sfântului Ioan”, își are originile în Canada, unde pescarii îi foloseau la tragerea plaselor cu pești.

Strămoșii labradorului modern au fost crescuți în insula Newfoundland (Terra Nova) din estul Canadei, rasa fiind foarte apropiată din punct de vedere genetic de câinii care poartă numele insulei. Primii labradori au fost aduși în Europa la mijlocul secolului al XIX-lea de către vasele pescărești portugheze. La început au existat doar labradori ciocolatii, mai târziu au apărut cei aurii și cei negri. Datorită calităților extraordinare și a gradului înalt de obediență, labradorii au devenit foarte populari printre aristocrații din vestul Europei. Acești câini s-au bucurat de cea mai bună atenție și îngrijire din momentul în care au fost adoptați de europenii bogați. Multe exemplare au fost dresate pentru a fi folosite la vânătoare, dovedindu-se niște copoi excelenți. Originea numelui rasei pare că vine de la cuvântul

portughez „labrador”, care înseamnă „muncitor al câmpului” (deci nu de la peninsula Labrador).

Labradorii sunt câini solizi, cu o constituție puternică. Există două tipuri de labradori: britanici (mai masivi) și americani (mai înalți și mai supli).

Labrador Retriever (numit așa datorită capacităților sale speciale de aportor) este un câine de talie medie, puternic, bine legat, mai mult lung decât înalt. Are o conformație echilibrată, athletică și simțuri bine dezvoltate, aspecte ce-i permit să-și îndeplinească îndatoririle de câine de vânătoare recuperator, dar și de adevărat membru al familiei.

Capul acestui câine este mare, frumos modelat, cu nasul proeminent, cu nările bine deschise (simțul olfactiv este extraordinar de dezvoltat). Gâtul este musculos și puternic. Ochii sunt castanii sau căprui, cu o expresie inteligentă. Urechile sunt de dimensiuni medii, pendulante. Membrele sunt foarte bine dezvoltate și musculoase, cu osatură bine definită și fină. Labele sunt rotunde și compacte, prevăzute cu o membrană interdigitală ce îi ajută la înot.

Blana este dublă, scurtă, netedă, deasă și impermeabilă, cu un colorit divers. Există trei culori recunoscute pentru părul labradorilor: negru, galben și ciocolatiu. Mai nou, se pare că ar mai fi o varietate argintie sau gri, dar această culoare este controversată. Rasa prezintă o coadă „de vidră”, groasă la bază și conică spre vârf, acoperită în totalitate cu păr. Atât labele cât și coada ajută acest câine să fie un înotător excelent. Unele exemplare au o mică pată albă pe piept, în formă de diamant.

Câinii din această rasă sunt recunoscuți pentru firea lor echilibrată. Labradorii sunt foarte adaptabili la diferitele activități pentru care sunt antrenați. De

asemenea, indiferent că sunt crescute la curte sau în apartament, aceste patrupeze învață repede să respecte regulile casei. Față de alte rase, labradorii sunt rareori distructivi, hipersensibili sau agresivi, fiind de regulă niște animale de companie ideale. Acești câini adoră compania oamenilor și vor căuta permanent interacțiunea cu stăpânii lor, se înțeleg foarte bine cu copiii și dau dovadă de răbdare în relația cu cei mici sau cu celelalte animale de companie din casă.

Îmi amintesc cu drag de labradorul meu, așa cum l-am văzut prima oară: un cățeluș de două palme, cu blănița ca aurul și moale ca mătasea, cu ochișorii ca două boabe de cafea, sinceri și puțin triști, părând că se întreabă „Unde sunt frații mei? Oare stăpâna mea mă va place?”

L-am îndrăgit din prima clipă pentru aspectul și pentru caracterul lui bun, pe care l-am descifrat mai târziu.

Este acum un câine de toată frumusețea! Mare, elegant, cu aer aristocratic. Capul său minunat modelat, proporționat, cu botul lung și fin, pare o statueta. Ochii lui sunt atât de blânzi și catifelati încât îți cuceresc pe loc inima! Nasul său fin, croit parcă pentru a culege informații ca Sherlock Holmes, poate să te ghideze chiar printr-un labirint.

Este un câine de companie nemaipomenit de jucăuș și plin de viață, cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată, pentru că este întotdeauna sincer. El mă privește mereu cu atâta dragoste și bunătate! Dacă vreodată am fost necăjită m-a alinat, așezându-și botul pe mâna mea parcă în semn de compasiune. Blana lui aurie și lucioasă, ca a unei pume, îl face

foarte plăcut ca tovarăș în zilele răcoroase: este moale, catifelată și-ți ține de cald.

Este un câine vesel ca păsările primăvara, abia așteaptă să te joci cu el, să alerge, să fie scos la plimbare, să exploreze locuri noi. Are sentimentul datoriei, se bucură enorm să-mi facă pe plac, se străduiește mereu să fie de folos stăpânului cu ceva, chiar dacă... sapă gropi. Nu e deloc agresiv, este elegant ca o panteră când urmărește păsările sau câte o pisică.

Labradorul este, mai presus de toate, un câine loial, mândru și cu un comportament „rafinat”, dacă se poate spune așa ceva despre un câine. Niciodată nu cerșește ceva, ci doar așteaptă cuminte reacția stăpânului. Este foarte deștept, are chiar înțelepciunea unui învățat. Uneori pare că știe ce vrei de la el chiar înainte de a-i spune ceva! Învață surprinzător de repede orice truc, doar să ai răbdare cu el, să simți blândețe și mai ales dragoste.

Nu-i plac gesturile brutale și tonul ridicat al vocii, ripostează lătrând sonor dar fără pic de răutate, nu se repede să muște. Când e vorba de stăpân, nu tolerează nici un fel de agresiune, fizică ori verbală, asupra acestuia. În astfel de situații iese la iveală curajul său nobil care îl face să fie un apărător de nădejde.

Inteligența, comportamentul disciplinat și gentil, temperamentul echilibrat dar plin de energie, abilitatea de a se înțelege de minune cu oamenii, fac din labrador un câine de companie ideal. Asta v-o spune un stăpân de labrador, încât merită să-i dați crezare și chiar... să luați și dumneavoastră unul!

Toamna de Matei Pânzariu

Împreună cu copiii de joacă, alerg ca în fiecare zi a vacanței noastre de vară, pe potecile înguste ale pădurii de pedea. În această dimineață constat cu surprindere că frunzele îngălbenite cad de pe crengi, legănându-se în bătaia vântului.

La poalele copacilor, frunzele proaspăt căzute formează, parcă, un covor viu colorat, peste care vântul aleargă grăbit.

Printre crengile dezgolite, razele palide ale soarelui ajung mai ușor, dar în joaca noastră nu ne dăm seama că aerul devine mai răcoros, vântul începe să adie cu putere, iar stoluri mari de păsări, care odinioară

ne încântau auzul cu ciripitul lor, zboară neliniștite spre zări numai de ele știute.

Unul dintre noi se oprește contemplând cerul și ne spune că trebuie să mergem urgent acasă deoarece nori negri se adună pe cer, prevestind o ploaie rece.

O rupem la fugă pe cărarea ce duce la ieșirea din pădure și dăm cu ochii de dealurile zgribulite, trecem în fugă pe lângă lanuri veștejite de porumb, străbatem printre rânduri via cu frunze ruginii și rodul atârând greoi.

Cerul s-a acoperit de tot cu nori, vântul s-a întetit și din văzduh a început să cearnă o ploaie rece și mohorâtă.

Se pare că vara cu zile calde și vesele i-a lăsat locul toamnei cu zile

mohorâte și ploioase.

Natura este într-o continuă schimbare, legumele și fructele atârâ greoi pe rugii gârboviți așteptând parcă să fie culese și depozitate în locuri uscate și răcoroase, insectele își caută locuri ferite de frig și ploaie sub pământ, păsările migratoare părăsesc aceste meleaguri odinioară primitoare spre zări mai calde iar oamenii se pregătesc cu însuflețire pentru a trece cu bine lunga perioadă rece ce va să vină.

Ilustrație: Cosmin Ioțovici

Motto:

*“Scrie ca să păstrezi florile
gândului tău,
pe care altfel le ia vântul.”
Nicolae Iorga*

Prima zi a lunii mai a fost o zi cu totul specială pentru mine - am avut bucuria de a o petrece la casa bunicilor mei de pe mama, în localitatea Panciu din județul Vrancea.

La sosire, i-am îmbrățișat cu mare dor pe minunații mei bunici, am revăzut casa, grădina și pe cei mai buni ai mei prieteni.

Bunicul, ca de obicei, mi-a pregătit o surpriză plăcută - a hotărât să petrecem o zi împreună în lumea albinelor. Bunicul meu este renumit în zonă pentru mierea curată și gustoasă, de culoare aurie, pe care o scoate de la cei cinci stupi ce veghează cu sfîntenie livada cu vișini, cireși și cași.

Gândul de a descoperi secretele lumii albinelor, dar și ideea de a găsi un mod de a mă apăra de înțepăturile lor a pus stăpânire pe întreaga mea ființă.

După ce am servit micul dejun, am plecat cu emoții spre livadă. Aici, într-o camera mică, bunicul și-a îmbrăcat echipamentul adecvat și, spre surprinderea mea, mi-a dat și mie unul.

Privirea mea curioasă l-a determinat să zâmbescă și să-mi spună că totul este pregătit în detaliu. A ținut să mă încredințeze că va fi o zi perfectă. Ne-am îndreptat apoi spre stupi.

E atât de frumos la bunici, încât de fiecare data gândesc că așa trebuie să fie raiul. Pomii, îmbrăcați în mii de flori înmiresmate și discret colorate ne desfătau privirile și stârneau zumzetul plin de viață al albinelor. Iarba verde pe care pășeam mă încălzea de energie pozitivă, atât de benefic! Sus, pe cearceaful azuriu al cerului, norii albi, pufoși, veseli și plini de armonie parcă dansau.

În scurt timp, în apropierea stupilor, bunicul s-a transformat într-un adevărat magician. Regina albinuțelor care tocmai își făcea plimbarea de dimineață prin stupurile pline cu dantela aurie de miere, ne-a întâmpinat cu bucurie. Aceasta și-a mișcat cu grație aripile ei transparente și în câteva secunde toate albinele s-au adunat în jurul ei, ca un colier. Nu știu ce le-a șoptit, dar s-au îndreptat în mare viteză apoi spre mine și părea că prin zumzetul lor în cor vroiau să-mi spună “Bun venit în lumea albinelor!”.

Surprinzător a fost faptul că apoi, într-o ordine perfectă, micile făpturi dungate s-au așezat pe florile copacilor și-au început să adune polen. M-am apropiat cu teamă de crenguța unui cireș pentru a le studia cu mai multă atenție și am observat cum reușeau să aspire acea substanță fină preparată de natură cu ajutorul unor periute existente

pe piciorușe.

Remarcându-mi curiozitatea, bunicul a început să-mi povestească câteva lucruri despre albine, despre viața lor, minunile pe care acestea le fac și felul cum comunică între ele printr-un limbaj al mișcărilor corpului și printr-o vibrație a aripilor. Povestirea bunicului a fost întreruptă de un zumzet puternic. O albină din stupul al treilea striga fără încetare:

- Ajutor! Nu mă lăsați! Veniți repede!

Ce se întâmplase? Un trântor dolofan intrase pe furiș în stup și mâncase pe săturate destulă miere. Pentru fapta sa nesăbuită, regina l-a judecat aspru:

- De ce ai intrat hoțeste în acest stup? Dacă îți era poftă de miere, puteai să ceri! Iată de ce lumea din jur vă evită și vă numesc trântori! Așa pățesc cei care așteaptă foloase fără a munci!

Drept pedeapsă pentru fapta-i de ocară, regina porunci ca trântorul să fie pus de strajă la stup și să i se taie din concediu. În zadar acesta ingenunche și se rugă cu lacrimi în ochi să fie iertat, căci nimic nu schimbă hotărârea luată.

- Îndurare, Măria Ta! Îndurare! Răsunau ca un ecou vorbele trântorului, dar deja era prea târziu, căci albinele se întoarseră fiecare la treburile zilnice.

Am rămas uimit de cele ce am văzut și am auzit.

După acel episod, bunicul le-a mulțumit albinelor

*„E atât de frumos la bunici,
încât de fiecare data gândesc
că așa trebuie să fie raiul...”*

care, după mișcările pe care le executau, păreau că i-au înțeles pe deplin vorbele. La plecarea din livadă am primit în dar un coșuleț de rafie cu cinci faguri plini cu miere. La întoarcere, l-am întrebat curios pe bunicul, cum de a învățat limbajul lor. Zâmbind, bunicul mi-a răspuns:

Nu o zi, ci aproape o viață întreagă am petrecut-o printre albine. Le cunosc de mici, le știu preferințele, chiar și pentru flori. Secretul meu este că întotdeauna mă sfătuiesc cu regina și încerc să le aflu obiceiurile și dorințele. Multora dintre ele le-am dat și un nume: regina este Luciola, iar cele cinci albine responsabile de stup se numesc Codrina, Stupina, Zărzărica, Cireșica și Vișinica. Aceste ființe mici și aurii sunt ca și oamenii: arhitecte desăvârșite când își construiesc fagurii, harnice când își adună polenul pentru miere și vigilente când își apără stupul. L-am ascultat pe bunicul fascinat de ceea ce-mi relata, iar admirația pentru el a crescut și mai mult.

Ziua petrecută cu bunicul în lumea magică a albinelor m-a determinat să citesc, la întoarcere câteva versuri din poezia "Fetica" de Tudor Arghezi și astfel să cimentez mai bine în memorie acea zi atât de specială:

"Tu aduni de pe meleaguri,
Pentru stupi și pentru faguri
Pulberi, rouă, stropi și leacuri
Poate că de mii de veacuri."

Ilustrație: Ilie Alexandru

Universul miraculos al copilăriei

de Daria Babii

Departe, foarte departe, într-o lume uitată de mulți se află o planetă. Ea e mică, de culoarea smaraldului însă e plină de magie. În centrul ei se află un copac falnic, cu crengile groase și pline de frunze lungi și grațioase și care are ceva aparte: are o inimă. Ea a creat multe leagăne pe ramurile voinice, multe mingi cu buline și corzi magice cu care parcă zbori când te joci cu ele. Aceasta este bineînțeles Planeta Copiilor.

Pe lângă copac sunt mereu mulți copii voioși, dornici de multe jocuri. Ei se zbenguie alături de niște zâne cu cozile bălaie ca grâul, cu rochițe violet și cu ochii verzi ca natura plină de viață.

Aceste creaturi au luat naștere din inima copacului pentru a alunga orice urmă de tristețe și de plictiseală dar și nostalgia unui timp pierdut.

Cu ele, micuțele suflete pline de joacă ale copiilor își petrec clipele frumoase. Se cațără în copac, joacă fotbal sau împletesc coronite, brățări și inele din florile gingașe și pline de parfum ce cresc ocrotite de umbra răcoroasă a marelui copac. Ele dau un nectar dulce, înmiresmat pe care copiii îl sorb din potirele multicolore pentru a se putea juca

mai mult.

Copilașii învață de la zâne că trebuie să-ți păstrezi sufletul tânăr toată viața, ca să poți să ai o viață lungă, fericită și plină de surprize. De asemenea, ei împletesc din faptele lor bune ceva fără seamăn pe lume: prietenia adevărată.

Însă după mult timp de joacă, de distracții și de glume copiii trebuie să părăsească planeta copilăriei și să meargă spre alte aventuri. Ei primesc binecuvântarea de la Marele Copac, apoi își iau la revedere de la dragele lor zâne. Când în final se simt pregătiți de o aventură și mai mare ei rup o frunză din copac, rostesc câteva formule fermecate și frunza se transformă într-o pereche de aripi străvezii, lungi și delicate. Cu o privire încetoșată privesc pentru ultima oară acel bob de diamant verde unde au petrecut minunații ani ai copilăriei. Apoi, ajutați de aripile lor zboară spre universul școlii unde alte aventuri îi așteaptă. Aromele păstrate în iatacul sufletului vor fi folosite la calmarea unei minți bulversate de lumea nouă și plină de probleme, făcând-o să se gândească la ceva frumos.

Acesta este universul copilăriei, unde copiii se bucură de Soarele Jocului ce îi îndeamnă la aventuri, unde înțeleg ce frumoasă este viața de copil.

Revedere

de Ștefana Ilaș

O clipă ținui ziua, cât țin zilele de vară, atunci când lumina este numai o strângere caldă de aripi a întunericului. Ușor-ușor, răsare palidă luna. Un joc de culori are loc pe cer. Răsare și Luceafărul cel tainic împreună cu sfetnicii săi, stelele. Timpul cel sihastru s-a scurs. O altă zi s-a stins...

Gânditoare, mă îndrept spre bibliotecă cu pași mărunți. Caut și caut, dar... nu mai era... parcă nici nu existase... Mă așez în genunchi și încep să plâng, dar degeaba... nu mai puteam da timpul înapoi. Era singurul lucru pe care îl mai aveam, dar nu mai era.

Cu lacrimi în ochi mă îndrept spre fereastră și mă așez gânditoare la marginea ei. Priveam spre cerul înstelat, parcă pierdută. Singurul lucru rămas de la mama mea, acum nu mai e... cartea dispăruse.

Ușor-ușor, totul dispăre. Ajung într-o cameră neagră care nu avea sfârșit. Încep să plâng din ce în ce mai tare. Văd o lumină albă în fața ochilor mei. Mă îndrept spre ea sperând că este o scăpare. Ușor-ușor totul începe să capete culoare, formă și contur. Ajunsesem în fața unui conac, înconjurat de copaci înalți și scorburoși. Lângă el se afla o pădure parcă fără sfârșit. Cu pași mărunți intru în conac.

Totul mi se părea cunoscut. O clipă mă opresc și îmi dau seama... eram în carte... în cartea "Cele 13 comori"... cartea pierdută. Intru și observ că toată lumea mă striga Tanya.

Împreună cu Fabian, plec să descopăr toate misterele orașului. Eu aveam un secret pe care nimeni nu îl știa: puteam vedea zâne. Astfel aflu că o mulțime de copii au dispărut, dar cel mai important mister fiind faptul că o fată a dispărut chiar în pădurea de lângă conac. Fabian mă ajută să descopăr o cameră secretă chiar lângă bibliotecă, unde întâlnim o fată care putea vedea zâne ca și mine. Împreună cu ea am intrat în pădure unde și mai multe mici creaturi puteau fi găsite. În inima codrului, Red s-a sacrificat pentru mine dorind să fie dusă în lumea zânelor... dispăruse. O fată înaltă apăruse... era fata dispărută. Red îi luase locul. Warwichi mi-a explicat tot ceea ce s-a întâmplat în drum spre conac, dar eu încercam să uit.

Deodată totul devine din nou negru. O văd pe mama, crezând că visez. Ea îmi șoptește ușor:

Eu îți sunt alături! Important este că darul de la mine are loc în inima ta!

Întind mâna spre ea, dar mă trezesc în camera mea.

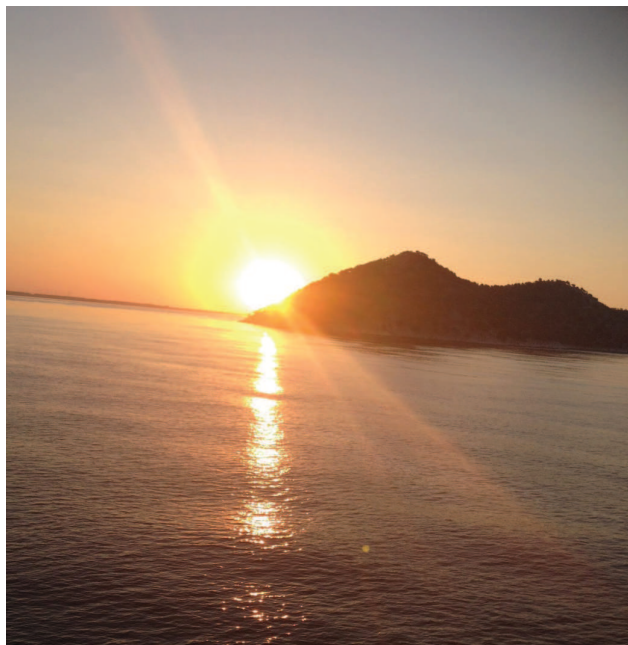
Am vrut să o mai văd încă o dată și am putut... am vrut să plec cu ea...

Ilustrație: Ilie Alexandru

IV. Caleidoscopul anotimpurilor

Apus de soare

de Lorena Huțanu

Seara și-a întins mantia colorată peste întinderile albastre. Soarele auriu se retrage supus și obosit spre apus, lăsând scena cerului liberă pentru înaintarea domoală a strălucitoarelor stele argintii.

E atât de liniște! În această imagine nemișcată se aude un susur melodios. E apa albastră a mării care neobosită aduce scoici colorate și alge verzi ca smaraldul pe nisipul jilav.

Cerul, ca un trandafir purpuriu, se admiră în undele reci și mișcătoare.

După plecarea soarelui, în partea de vest, apare pata sângerie care ne anunță că noaptea va sosi în curând.

Răsărit magic

de Traian Toma

Răcoarea mă înfiora ușor, în acea dimineață, dar era plăcută. O liniște imensă predomina în natură. Cerul devenise senin și albastru. Norii pufoși își făcură și ei apariția. În păduri, copacii, păsările și animalele abia se dezmoțesc din somnul dulce avut. Florile se trezesc, deschizându-și corolele sclipitoare. Găzele zglobii fac ochișori, parcă trezite de glasul dimineții. Era un peisaj liniștit și tăcut.

În depărtare, într-o mică căsuță, m-am trezit eliberându-mă din lumea viselor. Mă uitam pe fereastră la natura ce abia ieșise din starea de amorțeală; dar uitându-mă la acest tablou, mi-am dat seama că cineva nu se dezmoțise, rămânând captiv în ținutul tainic al nopții.

Atunci, am fost foarte fericit, deoarece puteam să văd primul meu răsărit de soare.

Fără să mai stau pe gânduri, am pornit spre marea liniștită. După un timp, am ajuns în fața mării. Apa era tăcută și spumoasă. Valuri mici se întâlneau cu nisipul arzător, îmbrățișându-se.

Imediat, m-am așezat pe nisip. Simțeam cum fire aurii mă atingeau într-un dans grațios. Eram emoționat și așteptam cu nerăbdare venirea soarelui.

Fără să îmi dau seama, o adiere de vânt străbătu imensul nesfârșit al cerului. Marea era din ce în ce mai tulburată.

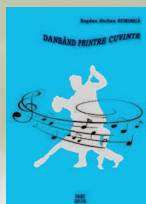
Deodată, o lumină străvezie apărui pe neașteptate. Mai multe raze aurii ieșeau la suprafață, emanând o văpaie de căldură. Atunci, ca un uriaș de foc, soarele se ridică într-o imensă splendoare însoțit de boarea răcoroasă a dimineții. Globul călduros arunca săgeți de lumină. Acestea se răsfrângeau în mii de curcubeie arcuate, în punți fragile. Cerul a devenit de foc. Culori vii dansau elegant, îmbrăcând bolta cerească. Copacii erau aprinși, fiind parcă niște felinare ce scilpeau. Întreaga natură era fascinată de acest răsărit. Nu pot să descriu sentimentul ce mi-a apărut când am văzut această magie a dimineții. Stăteam încrămențit și nu puteam să clipeșc, pentru a nu rata niciun moment.

După un timp, răsăritul se sfârșise, încântându-mă într-un mod deosebit.

Motto:

*“Scrie ca să păstrezi florile
gândului tău,
pe care altfel le ia vântul.”
Nicolae Iorga*

Bogdan nu ieșea, de obicei, atât de dimineață în parc. Astăzi însă, s-a trezit surprinzător de devreme și a avut destul timp să scrie în Jurnalul de lectură, ba chiar să rezolve și câteva probleme la matematică. Și chiar dacă în sinea lui era convins că la ora zece nu va găsi pe nimeni în parc cu care să se joace, porni hotărât spre acesta.

Nu mică îi fu totuși mirarea când se convinse că totuși, cineva din cartier se trezise tot atât de dimineață ca el. “Un copil mai mare!” gândi Bogdan, în timp ce privea silueta destul de impunătoare așezată în leagăn. Se bucură.

- Se pare că noi suntem cei mai matinali din cartier, astăzi. Îmi pare bine, numele meu este Bogdan, și întinse mâna către copilul mai mare.

- Bună! Sunt Zmeul Zmeilor și, sincer, nu prea știu cum am ajuns aici... Îmi poți spune, te rog, ce parte din mină este aceasta? Cred că m-am rătăcit când mergeam prin tunel. Mi se părea că văd un cristal mare și strălucitor la capătul lui, însă tot mergând spre lumină, am ajuns aici.

- Ce mină? Ce tunel? Tu chiar ești un zmeu adevărat?

- Desigur că sunt, se ridică zmeul întristat, nu-mi vezi buzduganul? Vrei ca în săbii să ne tăiem sau în luptă să ne înfruntăm? Întrebă el, făcând un pas înapoi.

- Ah, dar nu este nevoie chiar deloc de o asemenea încredințare! Te cred pe cuvântul tău de... zmeu! Iartă-mă, dar îmi intrase puțin soarele în ochi și nu te vedeam bine! Ce buzdugan frumos ai!

- Desigur, e special! Mulțumesc, a fost al bunicului meu! Dar, să nu ne lungim cu vorba, mă poți ajuta să ajung din nou în mină?

- Voi încerca! Deocamdată să te deghizăm! Cel mai important lucru este să nu atragi atenția, căci nu toată lumea iubește... zmeii! Pune-ți șapca aceasta și ia pe spate hanoracul meu. Acum spune-mi cum ai ajuns aici!

Zmeul ridică din umeri:

- Știu doar că am urcat niște scări.

- Bine! Hai să căutam acele scări. Ia skateboardul meu! Pune un picior pe placă și încearcă să te miști.

- Mijlocul acesta de transport este amuzant, însă e grozav de încet! Cărucioarele din mină sunt de zece ori mai rapide și au mai multe locuri, dar sunt incomode.

Întâlnirea de Bogdan Duminică

- Ia uite, sunt acestea cumva scările pe care ai urcat? Întrebă Bogdan, arătând spre un subsol murdar și întunecat, dinspre care venea un miros rece de pământ.

Zmeul ridică din nou din umeri. Lui Bogdan nu i se mai părea acum înfricoșător, îl luă chiar de mână și coborâră împreună spre subsol. Ușa era deschisă.

- Se pare că aici ne despărțim, spuse băiatul luând din mâinile zmeului skateboardul.

- N-ai vrea să vii cu mine?

- Mi-ar plăcea, însă i-am promis mamei că voi deveni medic. N-aș vrea s-o dezamăgesc!

- La revedere, pui de om! Îi strigă oarecum fericit zmeul și o zbughi prin ușă, aruncând în afară hanoracul. Șapca o păstrează! Niciodată nu se știe! Dacă va fi să mai ajung vreodată pe aici, să știi că am să te găsesc după mirosul șepcii...

După ce ușa se închise, Bogdan ridică și analiză cu atenție hanoracul. Era puțin lărgit și unele cusături erau desfăcute. “Noroc că mătușa Cornelia se pricepe la croitorie și îl va aranja cum a fost, ca mama să nu bage de seamă și să se îngrijoreze fără motiv!” își spuse mai mult în gând, băiatul.

Pe drumul spre casă, Bogdan începu să se dezmeticească din întâmplarea cu zmeul și începu să regrete tot mai mult că nu a făcut împreună cu el o poză. Ar fi avut o dovadă clară că pentru o zi a avut un nou prieten, unul special. Așa, cine să-l creadă? Nimeni! Păcat! Dar, stai! I-a rămas acestuia șapca și dacă va fi să mai vină, îl va prezenta tuturor.

Pe tărâmul florilor

de Lidia Gologan

Într-o seară plăcută de vară, am răsfoit o enciclopedie despre secretele florilor.

Intrasem într-o lume foarte interesantă, care îmi răspundea la multe întrebări: „de ce sunt florile colorate?”, care este limbajul florilor?”, florile iubesc oare muzica?”.

Încet, încet, somnul m-a cuprins fără să părăsesc minunata lume a florilor. Un trandafir îmbrăcat într-un costum verde țepos, ce purta pe cap o pălărie roșie, cu petale catifelate, m-a luat de mână și m-a condus într-o minunată sală de bal.

Am rămas uimită de atâta frumusețe, parfum și culoare. Mii de flori se mândreau cu podoabele lor încântătoare.

Crini albi ca spuma laptelui, mergeau braț la braț cu grațioasele gladiole. Trandafirii roșii, roz, galbeni le însoțeau pe minunatele margarete. Suavele lalele, erau conduse pe ringul de dans de eleganții stânjenei.

Deodată s-a așternut liniștea și toate florile au făcut loc celei mai mândre dintre ele, Floarea - Soarelui. Înaltă, subțire, cu o pălărie de culoarea aurului în bătaia soarelui, pășea încet spre ringul de dans însoțită de-o armată de maci roșii ca para focului și albastrele ca cerul senin.

Eram vrăjită de atâta gingășie și eleganță.

Un clinchet prelung se auzea în depărtare, dar eu nu-mi puteam lua privirea de la minunata lume a florilor.

Era ceasul deșteptător care anunța ivirea zorilor.

Ilustrație: Lidia Gologan

Vals de toamnă

de Lorena Huțanu

Pașii mei prin grădină acoperă subtil liniștea unei dimineți misterioase. Simfonia culorilor plăcute ce mă înconjoară mă face să iubesc din ce în ce mai mult natura, mă face să o admir mai mult cu fiecare clipă.

Privesc spre un peisaj mirific care oferă o paletă de culori vastă, pornind de la auriul deschis și terminându-se cu tonuri închise de ruginiu.

Mergând de-a lungul aleilor grădinii, zăresc trandafirii cu petale însângerate care se apleacă spre pământ și crizantemele cu un parfum atrăgător care inspiră viață, acuratețe și o delicatețe ce învâluie natura într-o mantie a plăcerii.

Frunzele cad precum o șoaptă, precum o rugăciune, aninându-se în zborul lor suav de crengile golașe, ca cerând o ultimă sărutare, un ultim rămas-bun. Cireșul își scutură frunzele, iar în aer ele plutesc ca o ploaie tumultoasă, nesfârșită, și cad încheindu-și trist menirea. O frunză îmi mângâie plăcut palma. O simt rece și umedă, dar totuși caldă, caldă prin povestea ei care acum se sfârșea.

Mă uit melancolic într-o parte... Zăresc un chip frumos, enigmatic, o zeiță cu părul lung, arămiu, precum frunzele ce foșneau sub pașii mei. Brațele subțiri și firave, aducătoare de vânt, plutesc deasupra soarelui, luându-i din putere și strălucire.

Cu o mișcare lentă a baghetei, zâna mână stolurile de păsări ce au uitat triful zglobiu al verii și rătăcesc acum în înălțimile albastre, spre alte meleaguri.

Urmele lăsate de condurii minunatei făpturi se simt prin livezi, grădini, parcuri și păduri.

Oare a venit toamna? Da, a venit toamna...

Din lumină palidă a soarelui, toamna înmoaie ușor penelul și aruncă peste mere roșu, galben peste pere și gutui, chihlimbar în struguri și îmbracă nucile într-o cămașă zdrențuită.

Zeița bogăției pune în coșuri ardei, gogoșari, ceapă, vinete, morcovi, varză și roșii, umplând văzduhul de o mireasmă dulce-amăruie.

Atât de multă dulceăț, atât de multă frumusețe, atât de multă bogăție adunate într-un miez de toamnă blândă... și totuși atât de multă tristețe.

Un vis cu flori de gheață

de Teodor Marciuc

Ilustrație: Ilie Alexandru

Flori de gheață s-au așternut la fereastra mea. Închid ochii și în fața mea apare un frumos câmp cu mărgăritare sclipitoare. Glasul rece al vântului de iarnă îmi șoptește parcă povestea lui. Deodată, marea Zână Iarnă mă cuprinde cu aripile ei străvezii și mă ea în zbor ca o pasăre măiastră. Imaginea făcută este parcă desprinsă din poveștile citite de a mea dulce mamă. Ea îmi prezintă întreg ținutul care stă în a sa stăpânire, după care un roi de albi fluturi mă înconjoară. Fulgii începuseră să zboare, și dintr-odată aripi de înger îmi acoperă spatele, și sub vraja aripilor încep să zbor odată cu fulgii de nea, și cu zâna ce-și aduse fermecata caleașcă.

Minunat de ce mi s-a întâmplat, străbăteam cerul cu propriile mele aripi. După lungi zboruri am ajuns la palatul de cristal al zânei. O clădire de gheață ca oglinda, împodobită de un păianjen iscusit cu pânze de un alb strălucitor care îți umpleau ochii. Am pășit în palatul de cristal împreună cu fulgii de nea, cuvântul rece de iarnă și cu zâna. În mijlocul palatului era un loc magic. Fulgii construiau oameni de zăpadă, iar vântul mă ducea în împărăția lui, împărăția poveștilor nemuritoare.

Era ceva de neînchipuit! Deodată, o ploaie de steluțe începu a curge din tavanul de gheață. Acei fulgi erau visele mele devenite realitate acum! Parcă era o poveste de demult și îmi doream atât de mult să fie real! Fulgii jucăuși, dansând voioși prin aer, se așterneau lin pe înghețatul pământ. Steluțe argintii umpleau văzduhul. Fulgii dansează semănând cu petalele florilor de cireș sau poate cu un roi de fluturi

înghețați.

Plapuma subțire de omăt a devenit un covor gros și pufos la atingere. Plopii semănau cu fantasmеle albe care pier înșirate în zare. Casele și-au pus cușme albe precum pletele Moșului ce le vedem doar în vise.

Am deschis geamul camerei mele. În palma mea se oprește un fulg care începe a grăi cu un zâmbet larg pe față:

-Bine te-am găsit, copile!

-Bi... bi... bine ai sosit, Fulguleț! Am răspuns eu aproape mut de mirare.

-Te-ai pregătit de venirea Moșului?

-Cred că da... Dar există?

-Da, iar anul acesta suntem ale sale ajutoare, pentru că acum vedem ce fac copiii, și-i transmitem dacă copii sunt buni sau nu.

-E o muncă plăcută, dar de unde vii?

-Eeee... Cu ceva timp în urmă un strop de apă jucăuș s-a înălțat pân' la Norul cel Uriaș. Acolo a făcut un mic popas, după care cu alți prieteni am căzut din el, după care Moș Crivăț ne-a înghețat, și acum stau în palma ta. Anul acesta copiii au fost mai cuminiți după câte am auzit de la spiriduși despre copiii de anul trecut.

-Te rog, Fulguleț, dă-i această scrisoare Moșului!

-Cu plăcere, spuse fulguleț care îmi luă scrisoarea.

Brusc, m-am trezit într-o feerie de culori și lumini, în mirosul proaspăt de cozonac al bunicii. Mi-am dat seama că totul a fost un vis. Era Crăciunul și cadourile mă așteptau sub brad. Alerg la fereastră și spun deschizând-o repede:

-Mulțumesc Fulguleț!

Feerie de iarnă

de Ștefania Mironeanu

Iarnă... Norii își scutură cojocul gros de fulgi, formând, pe pământ, un covor alb, imaculat. Ferestrele sunt împânzite de flori de gheață. Pe crengile copacilor s-au format lanțuri de țurțuri. În casă, focul arde în sobă, iar copiii, adunați în jurul ei, ascultă fascinați o poveste.

Mă aflu în casă și citesc „Crăiasa Zăpezii”. „Aș vrea să o întâlnesc pe Crăiasa Zăpezii!”, mi-am spus. Am terminat povestea și mă duc să pun la loc cartea, dar ceva îmi atrage atenția. La fereastră cineva îmi face semn să vin afară. Am ieșit în grabă. Afară, se afla o caleașcă trasă de șase reni. Înăuntru văd un chip alb, cu păr blond, ochi albaștri, buze roșii și obrajii înghețați. Îmi spune să vin în trăsură. Femeia purta o rochie albă, lungă până la picioare, cusută din dantelă de zăpadă. Pe cap purta o coroană de sticlă pe care am zărit niște inscripții. Am întrebat-o cine este, de unde vine, unde mergem, dar ea-mi răspundea c-un zâmbet misterios: „Nu-i așa că iarna este frumoasă?”

Am mers ore în șir, până când mi-a spus: „Am ajuns!”. Trăsura s-a oprit în fața unui palat, mai degrabă un turn, acoperit numai cu gheață. În hol, podeaua era din cristal, de o frumusețe desăvârșită. În partea din stânga și din dreapta se înălțau două rânduri de scări în spirală, iar pe tavan se afla un candelabru din gheață care răspândea o lumină multicoloră.

La primul etaj se afla o sală de bal cu un loc pentru orchestră în care mi-am imaginat perechi care valsau. La etajul al doilea erau camerele oaspeților de o parte și de alta a unui hol lung. Mai sus era camera doamnei care m-a adus aici, având în mijloc un pian alb, impunător. În final, pe înălțimea a trei etaje, am văzut una dintre cele mai mari biblioteci. Toate etajele corespundau prin două rânduri de scări precum cele din hol.

După ce am rămas impresionată de castel, m-am pus pe citit cartea Crăiasa Zăpezii, fiind și acum surprinsă că am găsit-o. Am adormit după un timp, vrăjită din nou de povestea cărții.

Dimineată, cineva mă striga: „Trezește-te, trezește-te...”. Am deschis ușor ochii și am văzut chipul mamei.

A fost doar un vis?

Castelul de gheață al iernii

de Ilinca Păsărică

Iarnă... Norii își scutură cojocul gros de fulgi, formând, pe pământ, un covor alb, imaculat. Ferestrele sunt împânzite de flori de gheață. Pe crengile copacilor s-au format lanțuri de țurțuri. În casă, focul arde în sobă, iar copiii, adunați în jurul ei, ascultă fascinați o poveste.

Mă aflu în casă și citesc „Crăiasa Zăpezii”. „Aș vrea să o întâlnesc pe Crăiasa Zăpezii!”, mi-am spus. Am terminat povestea și mă duc să pun la loc cartea, dar ceva îmi atrage atenția. La fereastră cineva îmi face semn să vin afară. Am ieșit în grabă. Afară, se afla o caleașcă trasă de șase reni. Înăuntru văd un chip alb, cu păr blond, ochi albaștri, buze roșii și obrajii înghețați. Îmi spune să vin în trăsură. Femeia purta o rochie albă, lungă până la picioare, cusută din dantelă de zăpadă. Pe cap purta o coroană de sticlă pe care am zărit niște inscripții. Am întrebat-o cine este, de unde vine, unde mergem, dar ea-mi răspundea c-un zâmbet misterios: „Nu-i așa că iarna este frumoasă?”

Am mers ore în șir, până când mi-a spus: „Am ajuns!”. Trăsura s-a oprit în fața unui palat, mai degrabă un turn, acoperit numai cu gheață. În hol, podeaua era din cristal, de o frumusețe desăvârșită. În partea din stânga și din dreapta se înălțau două rânduri de scări în spirală, iar pe tavan se afla un candelabru din gheață care răspândea o lumină multicoloră.

La primul etaj se afla o sală de bal cu un loc pentru orchestră în care mi-am imaginat perechi care valsau. La etajul al doilea erau camerele oaspeților de o parte și de alta a unui hol lung. Mai sus era camera doamnei care m-a adus aici, având în mijloc un pian alb, impunător. În final, pe înălțimea a trei etaje, am văzut una dintre cele mai mari biblioteci. Toate etajele corespundau

prin două rânduri de scări precum cele din hol.

După ce am rămas impresionată de castel, m-am pus pe citit cartea Crăiasa Zăpezii, fiind și acum surprinsă că am găsit-o. Am adormit după un timp, vrăjită din nou de povestea cărții.

Dimineată, cineva mă striga:” Trezește-te, trezește-te...”. Am deschis ușor ochii și am văzut

După ce am rămas impresionată de castel, m-am pus pe citit cartea Crăiasa Zăpezii, fiind și acum surprinsă că am găsit-o. Am adormit după un timp, vrăjită din nou de povestea cărții.

Dimineată, cineva mă striga:” Trezește-te, trezește-te...”. Am deschis ușor ochii și am văzut chipul mamei.

A fost doar un vis?

V. Ieșirea din labirint

Nihon, watashino kokoro no koonaa

de Ilinca Pasariță

Japonia, un colt din sufletul meu, este cea mai frumoasă experiență a mea de până acum. M-a impresionat profund, din prima secundă în care am pășit în Țara Soarelui Răsare. Este locul în care, zâmbetul este întâlnit la fiecare pas și ridicat la rang național, țara în care orice obiect, oricât de urât ar fi, este înfrumusețat și însuflețit.

Este o țară frumoasă în care tradiția foarte veche s-a păstrat din generație în generație. O civilizație cu o cultură deosebită și cu un respect ce nu poate fi descris în cuvinte.

Armonia dintre clădirile impunătoare, trenurile de mare viteză sau stațiile de metrou – adevărate orașe subterane și casele mici este de-a dreptul amețitoare și fascinantă. Văzut din exterior, Palatul Imperial impresionează prin simplitate și modestie și, deși Japonia a fost și este o mare putere, imparatul afisează o modestie specifică japonezilor. În jurul său se afla zeci de clădiri moderne, blocuri “zgârie-nori” ori magazine faimoase, o contradicție între nou și vechi. Simplitatea templelor șintoiste și budhiste, ritualele tradiționale de purificare la care am participat și eu au fost copleșitoare! În tradiționala Asakusa, poți admira îndeaproape micuțele, gingașele și misterioasele gheșe. Îmbrăcate în kimono-uri, legându-și trupul subțirel cu extravagantele brâuri legate cu fundă mare la spată.

Printre atâtea clădiri moderne, eleganța și farmecul clădirii Gării Tokyo m-a lăsat cu respirația tăiată. Am rețut legenda din piața stației Shibuya, simbolul devotamentului și al răbdării: statuia cainelui Hachiko. Luminat incandescent, impozantul turn din Tokyo, cu cele

două observatoare de unde poți admira panorama orașului Tokyo și Muntele Fuji m-a vrăjit pentru totdeauna!

Am străbatut Harajuku, unul din faimoasele cartiere din capitala niponă unde mulți adolescenți pasionați de modă se adună, mai ales duminică, îmbrăcați în haine care de care mai colorate și mai ciudate, oferind spectacol și o experiență unică pe care o poți avea doar vizitând acest loc extravagant.

Nu voi uita nici Odaiba, insula artificială legată de Tokyo prin Rainbow Bridge, unde printre mall-uri se pot vedea măturii din războiul dintre Japonia și America. Sau vacarmul din Tsukiji, piața de pește aflată la doar câțiva pași de centrul orașului Tokyo, cunoscută drept cea mai mare piață de pește din lume.

Nu puteam părăsi capitala niponă fără să fi vizitat grădina zoologică Ueno, cea mai veche și renumită din Japonia, unde am putut vedea animale rare precum salamandre ori urși panda uriași.

Când spui Japonia inevitabil gândul îți zboară la delicioasele gustări sushi, la arta de a împături hârtia origami, la ikebana, geishe sau sumo. Iar eu am avut șansa să văd toate acestea, să mă pierd și să mă bucur de tot ceea ce înseamnă cultura și tradiția niponă. O experiență de neuitat!

În fiecare an, în vacanța de vară, vizitez locuri noi. Anul acesta m-a impresionat prin faptul că am fost în cea mai interesantă călătorie a mea.

La sfârșitul anului școlar, pe data de 16 iunie, eram deja în avion – un avion care, în final, m-a dus pe un alt continent, America.

După două ore de zbor, am aterizat în Viena, Austria, unde am făcut escală. Am călătorit împreună cu verișorul și cu mătușa mea. Am văzut un aeroport modern, mult mai mare decât cel de pe care am plecat. Cât am așteptat avionul, am avut ocazia să exerseze cunoștințele mele de limba germană.

A urmat un zbor obositor de 7 ore până în America, dar a meritat. Am aterizat la New York, unde am stat două zile. Am vizitat Statuia Libertății, Time Square și străzi celebre cum ar fi: Broadway și Wall Street. Aici am văzut primii zgârie-nori din viața mea. Pentru a ajunge de la aeroport pe insula Manhattan, am mers cu mașina printr-un tunel pe sub apă.

În perioada cât am stat în America, am locuit la verișoara mamei mele, în Vienna, un oraș din nordul statului Virginia, la aproximativ o oră de Washington D.C., capitala Statelor Unite.

Vienna este un oraș liniștit, modern în cea mai mare parte. Case mari, magazine multe, dar și centre culturale alături de numeroase universități. În fiecare vineri am fost la concerte cu diferiți cântăreți, unii chiar cunoscuți în toată lumea.

Washington-ul nu se compară cu nici un alt oraș văzut de mine până acum, datorită pulsului specific unei capitale mari. Cel mai important loc al orașului este zona în care se găsește un mare număr de muzee și monumente. Biletul de intrare este gratuit. De ce? Pentru că o familie foarte bogată, fără copii, Smithsonian, a investit în aceste muzee din diferite domenii. Mi-au plăcut muzeele de științe, aviație, istorie, spațiu, artă și îmi pare rău că nu am avut timp să le vizitez și pe celelalte din alte domenii. Mi-a plăcut Monumentul lui Washington și am aflat două lucruri interesante: construcția monumentului a început în anul 1848, s-a terminat după 40 de ani, în anul 1888, iar pentru un an, a fost cel mai înalt monument din lume, având 169 de

metri înălțime, iar constructorii nu au voie să facă o clădire mai mare decât acest monument în Washington D.C..

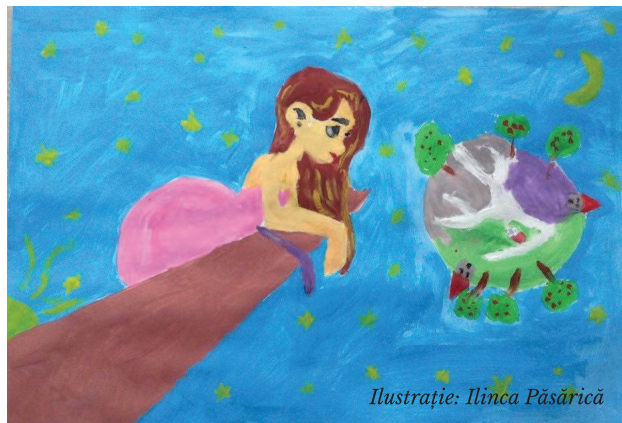
Am mai vizitat și alte obiective turistice: Capitoliul, Monumentul lui Lincoln, Biblioteca Congresului, Casa Albă, Monumentul veteranilor din al Doilea Război Mondial și a celui din Vietnam. Toate sunt speciale în felul lor și ar fi multe de povestit despre ele.

Am văzut și alte orașe, am mers pe multe autostrăzi, am vizitat și alte locuri interesante. Mi-am îmbogățit cunoștințele de geografie prin călătoriile pe care le-am făcut, de istorie prin ascultarea ghidurilor audio de la muzee și monumente, chiar și cunoștințe de biologie, zoologie și botanică prin vizitarea grădinilor zoologice și botanice din orașele mari pe care le-am vizitat.

M-am distrat alături de prieteni în Disney World – un loc pe care mi l-am dorit să-l vizitez de când eram mică.

M-a impresionat dezvoltarea acestei țări, cu toate acestea tânără, descoperită în secolul al XVII-lea. Am plecat pe data de 2 august. Ultima zi mi-am petrecut-o în Boston – unul din cele mai vechi orașe ale Americii, la un turnir medieval.

Aceasta a fost călătoria mea preferată și îmi voi aminti mereu de ea.

Ilustrație: Ilina Păsărică

Raiul ca o bibliotecă

de Bogdan Duminică

Cu emoție deschid cartea primită în dar. Pe prima pagină de un alb imaculat domnește mesajul:

„Cartea este un prieten statornic.”

Încă din primii ani de viață cărțile mi-au fost aproape. Prima carte pe care am privit-o cu multa curiozitate a fost cea presărată cu imagini viu colorate, apoi m-a fascinat cartea de colorat, unde liniile negre, sub diverse forme, prindeau viață și se transformau în chipurile unor personaje. Cu ajutorul lor am început să descopăr, pas cu pas, micile secrete ale universului.

Cartea cu povești, care îmi părea la început o necunoscută, treptat – treptat m-a vrăjit și m-a ajutat să stabilesc alte limite imaginației mele. Mi-am făcut prieteni noi, imaginari: împărați, regi, eroi legendari. În prima zi de școală, pe bancă m-a așteptat nerăbdător mândrul Abecedar pentru a-mi prezenta secretele lumii literelor ascunse între copertile lui misterioase.

Prietenia cu cărțile a continuat și în anii următori. Fiecare pagină citită, fiecare minut petrecut împreună m-a ajutat să descifrez cu ușurință misterele lumii înconjurătoare. Având cartea alături, am pornit în călătorii fantastice, am vizitat locuri minunate. Am călătorit împreună peste mări și țări, până în slava cerului, m-am apropiat de soare și de steaua mea norocoasă. Împreună am admirat frumusețile naturii și tot ea m-a făcut să înțeleg cât de important este să o protejăm.

Prin intermediul cărților am încercat și-am reușit să mă transpun pentru câteva zeci de minute într-o altă lume, am trăit momente de bucurie și de tristețe odată cu personajele descoperite în paginile cărților citite. Am reușit uneori, în somn, să găsesc soluții pentru a salva personajul preferat din lumea răului, pentru a-i readuce zâmbetul pe buze! Aproape de fiecare dată, la sfârșitul lecturii unei cărți, căutam să stabilesc care era personajul pozitiv în care puteam să mă regăsesc.

Este adevărat că numai atunci când o deschidem cartea are suflet și începe să trăiască prin intermediul subiectului pe care îl conține. Ea se poate transforma într-un adevărat sfătuitor, nu contrazice și poate aduce alinare în momente dificile. Astfel aceasta se transformă într-o adevărată urnă, plină cu amintiri.

A mai trecut un an și-am primit din nou, în dar, o altă carte. Pe prima pagină – un nou mesaj:

„O carte este un dar pe care-l poți deschide iar și iar și iar.....”

Ne-am întors în regat biruitori bucuroși că am distrus acea creatură a răului dar și întristați pentru camarazii noștri care nu s-au mai întors. Regele ne-a primit ca niște eroi și și-a respectat promisiunea: jumătate din regat și mâna fiicei sale.

A fost o aventură uimitoare!

Călătorie în viitor

de Ilinca Păsărică

Dragii mei, v-ați întrebat vreodată cum ar fi să călătoriți în calculator? Nu? Ei bine, eu da. Era o noapte frumoasă în care stelele străluceau pe cer ca o panoplie albă, precum

spuma mării.

Mă jucam pe computer, când, deodată, jocul mi se opri și îmi apăru un vârtej ce se făcea din ce în ce mai mare. În scurt timp a ajuns atât de mare încât a ieșit din monitor. M-a tras înăuntru. Mă învârteam atât de tare încât fața îmi deveni verde. Și când situația mea deveni critică, am căzut.

Era un laborator într-o zonă bine protejată din America, dotat cu tehnologie de ultimă oră: nu erau televizoare, ci doar plasmă cu touchscreen. Un doctor se apropie de mine și mă întreabă:

- Stai să ghicesc, ai dat dublu

click pe "Da"?

- Da, am murmurat eu, sfioasă, încă uimită de tehnologia din încăpere.

- Îți voi explica eu ce este această cameră. Construită în anul 2014, noi, cei de aici, am inventat prima mașină a viitorului. Dacă vrei, poți să o încerci.

- Ok, dar sunt prima care o testează?

- Nu...a mai fost cineva înaintea ta, îmi răspunse doctorul.

- Super! Voi încerca mașina timpului!

Bucuroasă și nerăbdătoare în același timp am ascultat cu atenție indicațiile barbatului în halat alb și ne-am cățarat împreună în mașină. Imediat se auzi "Boom! Pac! Pam! Oho!" și am ajuns într-o cameră, nu prea mare, în care se aflau câteva televizoare. Primul se deschise și doctorul, care se "ascundea" în spatele meu îmi arătă:

- Uite, aici ești prim-balerină la Opera din Paris. Te vei bucura de cel mai mare succes din cariera ta, însă, din păcate, te

vei accidenta grav la gleză și nu vei mai putea profesa. În semn de recunoștință, sala îți va purta numele, Ilinca.

Al doilea televizor se deschide și, din nou, bărbatul de lângă mine îmi explică:

- Aici ești una dintre cele mai mari soprane ale lumii. Lumea îți va sta la picioare, însă vei muri într-un accident aviatic. Vei fi condusă pe ultimul drum de cei mai influenți oameni ai lumii, iar statuia ta va domina Piața Centrală din New York.

Apoi, se deschise și penultimul televizor.

- Aici vei fi una dintre cele mai corecte judecătore. Într-o zi, prietena ta va fi adusă în fața justiției și, deși vei ști că nu este vinovată, în ciuda falselor declarații și dovezi tu îi vei da o sancțiune măricică. Din această cauză, vei fi suspendată din funcție dar vei pleca cu atâția bani în conturi, încât câțiva ani vei colinda lumea.

Ultimul televizor se aprinde și doctorul adăugă:

- Ehh, aici meseria ta va fi cea de avocat. Vei fi un avocat cu nume ușor pătat dintr-o faptă anterioară. După ce procesul prietenului tău se va amâna, justiția îl va chema în fața judecătorului. Cu o zi înainte tu vei încerca să scoți proba incriminatorie din sertarul comisarului dar nu vei reuși pentru că vei fi prinsă și, mai apoi, concediată. Te vei pensiona repede, ducând o viață decentă.

În timp ce doctorul vorbea, am auzit o voce de femeie. Era a mamei, ce încerca să mă trezească din visul meu. Mi-am dat seama că adormisem cu capul pe tastatură și am dormit atât de profund încât, tastele s-au imprimat pe fața mea.

Ilustrație: Daria Babii

O lume nouă

de Răzvan Sonea

Pășesc printre copacii bătrâni ai parcului stârnind foșnetul frunzelor uscate. Printre crengi străbat raze jucăușe ale unui soare palid. Mă apropiu de un copac scorburos atât de gros încât nu-l pot cuprinde. În scorbura bătrână găsesc un inel ruginit pe care-l trag cu forța. Un scârțâit straniu se auzi și se deschide o scară care coboară în întuneric. Deodată flăcări mici apar pe fiecare treaptă, invitându-mă parcă să cobor.

Cu orice scară coborâtă, în depărtare se vede din ce în ce mai clar o lumină. La capătul acelor trepte era o ușă de argint, poleită cu aur. O împing și intru într-o lume nouă. Peste tot se zăresc zeci de specii de dinozauri, care mai de care mai înfricoșători. Pe cer zboară pterodactilii, pe pământ se duce o luptă între doi T-Rex și o turmă de triceraptori. Mă apropiu de unul din cei doi monștri carnivori. Urc încet, încet pe el,

fără să îl întrerup din acea încăierare.

Deodată, acesta începe să alerge repede ca vântul. În acest mod, am putut observa ciudata și interesanta lume a dinozaurilor. Oriunde găseai zeci de frunze lungi, cu țepi sau cu margine rotundă.

In câteva minute, T-Rex-ul mă lăsă jos și am început să privesc prin apa limpede a unui ocean fințele din acel mediu.

Ele sunt hrană pentru reptilele ierbivore mai mici, iar în vârful copacilor înalți se găseau frunze asemănătoare conurilor. Cu ele se hrănesc niște giganti cu gâtul lung, cu o coadă pe atât de lungă și cu burtă rotundă.

În câteva minute, T-Rex-ul mă lăsă jos și am început să privesc prin apa limpede a unui ocean fințele din acel mediu. Ele au dinși ascuțiți și albi ca spuma mării, aripi colorate în alb și albastru.

Coada lor era imensă, iar toate acestea le dădeau un aspect înfricoșător. Vegetația însă era de o frumusețe rară. Florile valsau în curentul oceanului. Ele erau atât de colorate: roșu, violet, verde, galben și maro.

Deodată, un punct negru se vede pe cer. El devine din ce în ce mai mare. Atunci mi-am dat seama că era un meteorit care va distruge această lume fantastică. Pe pamânt toți dinozaurii încep să fugă speriați.

Alerg spre ușa argintie, dar aceasta deodată dispăru. Încep să alerg, speriat, cât mai departe de pericol. La un moment dat, un cutremur izbucni și, împiedicat, am cazut în apă. Înot spre o peșteră și mă ridic la suprafața apei. Acolo sunt fructe și legume proaspete.

După două săptămâni ies la suprafață unde a avut loc catastrofa. Totul era pustiu. La două-trei mile se găsea un crater de trei kilometri. Îl traversez și la capătul său am găsit chiar ușa argintie. O deschid, urc pe treptele luminate și ajung înapoi în parc.

În drum spre casă, încă mă mai gândeam la lumea pierdută a dinozaurilor.

VI. Proiecte

Proiectul „Flori de Toamnă”

de Ilinca Bunescu

*„Ne-am inspirat din
peisajele minunate oferite
de toamna cea darnică
și bogată.”*

Proiectul realizat în cadrul concursului de decorare a claselor, numit „Flori de Toamnă”, a adus mult succes clasei noastre, deoarece am fost câștigătorii. Aceasta a fost prima activitate desfășurată în cadrul clasei, o experiență de neuitat la care am participat cu toții cu mare plăcere și entuziasm. Cu

ajutorul doamnei diriginte și al colegilor am realizat în grup minunate aranjamente florale și decorațiuni.

Copiii au fost împărțiți în mai multe echipe formate din cinci sau șase elevi. Ei au trebuit să realizeze un aranjament floral, să se îmbrace în culorile toamnei, să pună într-un coșuleț fructe și legume specifice și să facă un desen din elemente din natură precum frunze uscate și flori în nuanțe calde, strălucitoare.

Pregătirea a fost o etapă esențială pentru crearea acestor proiecte. Am lucrat în echipă și am reușit să dovedim că suntem copii inteligenți și pricepuți. Ne-am inspirat din peisajele minunate oferite de toamna cea darnică și bogată precum: copacii îmbrăcați în straie arămii, soarele portocaliu la apus și covoarele de frunze aurii și roșiatice.

Toamna ne-a dat toate materialele de care aveam nevoie: frunze, flori și multe culori frumoase pe care să le

folosim pentru desenele noastre.

Partea distractivă a acestei activități a fost lucrul în echipă, mai ales că, după ce am terminat, ne-a rămas destul timp de joacă pe care l-am petrecut împreună cu unii colegi. Cel mai frumos moment a fost prezentarea proiectelor, deoarece ne-am putut evalua unii pe alții și unii dintre noi chiar câștiga competiția la nivel pe clasă. Echipele s-au pregătit intens, au selectat cele mai frumoase realizări și ... toată lumea a avut emoții! Am avut bucuria și satisfacția de a lua premiul pentru cea mai frumoasă clasă dintre cele de a V-a.

Scopurile acestui proiect au fost să ne adaptăm mai bine la lucrul în echipă (deoarece eram doar în prima lună de școală și nu ne cunoșteam prea bine), dezvoltarea imaginației și a creativității, dar ne-a ajutat și să legăm noi prietenii, care mai departe au evoluat. Doamna dirigintă a fost cea care a organizat această activitate, iar noi trebuie să îi fim recunoscători și sunt sigură că acest proiect și-a îndeplinit scopurile pe deplin și ne-a ajutat să socializăm.

Din acest proiect am dobândit experiență pentru lucrul în echipă, mai multă încredere în propriile forțe, deoarece am reușit să realizăm ceva foarte frumos fără ajutor de la părinți. Mă bucur că am luat parte la această activitate frumoasă și sunt mândră de rezultat!

Halloween este o sărbătoare de origine celtică, preluată astăzi de multe popoare din lumea occidentală, ea răspândindu-se în secolul al XIX-lea prin intermediul imigranților irlandezi din Statele Unite ale Americii. Este sărbătorită în noaptea de 31 octombrie, deși în unele țări data sărbătorii variază — de exemplu, în Suedia este sărbătorită în prima sâmbătă din noiembrie. Numele provine din limba engleză, de la expresia All Hallows' Even, numele sărbătorii creștine a tuturor sfinților, sărbătoare cu care Halloweenul a devenit asociat în țările unde predomină creștinismul occidental — catolic și protestant, deoarece în aceste culte creștine ziua tuturor sfinților este sărbătorită pe 1 noiembrie.

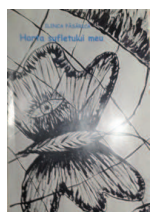
Specific pentru Halloween este dovleacul sculptat care reprezintă Lanterna lui Jack. Cu ocazia acestei sărbători, copiii se maschează în vrăjitori, mumii sau alte personaje și colindă pe la case întrebând „Trick or Treat?” (Păcăleală sau dulciuri?), ca o amenințare că dacă nu li se dau dulciuri, persoanei colindate i se va juca o farsă. În alte țări Halloween este serbat prin parade și carnavaluri.

Chiar dacă sărbătoarea de Halloween este o zi 'importată' și deci nu are o tradiție în România, a fost totuși un bun prilej de a ne demonstra creativitatea, spiritul de echipă dar și competitivitatea.

Pentru o zi, clasa noastră s-a transformat într-o arenă a monștrilor simpatici, decorul s-a schimbat subit într-unul de groază, iar în unele cazuri a fost chiar dificil să ne recunoaștem colegii.

Vântul acesta de primăvară îmi răvășește părul și amintirile despre înghețata, îndepărtata și impresionanta iarnă. Iarna are felul ei de a fi: bogat, plin de strălucire, cadouri, voie-bună, colinde, dulciuri....

Noi, cei mai veseli, mai dinamici și mai plini de idei – adică clasa a V-F a "Colegiului Național-Iași", ne-am gândit și am găsit de cuviință să aducem spiritul sărbătorilor de iarnă în primul rând în clasa și inima noastră, dar și în inimile tuturor celor dragi nouă. Pregătirea serbării a fost un excelent prilej de a pune în valoare imaginația, talentul și creativitatea fiecăruia dintre noi dar și de a ne cunoaște mai bine. Prin decorarea sălii de clasă, împodobirea bradului și pregătirea cadourilor am creat atmosfera de neegalat a Crăciunului, o atmosferă de bucurie unică a copilăriei, de așteptări pline de speranțe. Grație ajutorului primit din partea celor trei baghete magice: d-na dirigintă Carmen Martinuș, d-na profesoară Crăciun Alina Ștefaniu și d-na profesoară Rusu Gabriela totul a strălucit, întreg spațiul căpătând un aer elegant, încărcat de emoție.

În primul rând am decorat frumoasa noastră clasă, transformând-o în "târâmul lui Moș Crăciun". Cele mai frumoase globuri au împodobit bradul ce-și aștepta cuminte cadourile, iar ornamentele lucrate chiar de mâinile noastre i-au impresionat pe toți. Nici noi nu ne-am lăsat mai prejos și am îmbrăcat cele mai frumoase și roșii veșminte. Câțiva dintre noi au avut straie de spiriduși, Moși Crăciuni și reni.

În această lume magică, creată de noi, am recitat cu emoție și plini de har poezii despre iarnă și am cântat colinde, glasurile noastre armonizându-se precum clinchetul dulce-cristalin al clopoțelilor.

Pentru că limba lui Shakespeare este pentru noi ca o a doua limbă maternă, am prezentat o scenetă despre o mică dramă apărută în împărăția lui Moș Crăciun și a spiridușilor săi, care în ajunul Crăciunului au rămas fără hârtie pentru împachetat cadouri. Situația a fost rezolvată de "tatăl-timp"

ce a oprit timpul, oferind astfel tuturor răgazul necesar pentru salvarea Crăciunului.

Un coleg talentat a picurat bucurie în sufletele noastre cu sunetele plăcute ale saxofonului său. Pe unde albastre și imaginare, micuța noastră balerină, plină de grație și delicatețe și-a întins aripile de lebedă albă, vrăjindu-ne cu piruetele ei. Pentru câteva momente, Chaikovsky a fost printre noi.

D-na dirigintă, dascălii invitați și mai ales părinții au fost impresionați de această desfășurare de forțe, emoție și talent.

Am simțit mulțumirea și încântarea celor prezenți prin zâmbetul lor, aplauzele cu care ne-au răsplătit, dulceața prăjiturilor oferite și frumusețea cadourilor primite în cadrul tombolei.

Avem convingerea că a fost un succes extraordinar, o trăire minunată, care a reușit să trezească emoție în sufletul nostru și al spectatorilor prin conținutul bogat și diversificat al programului.

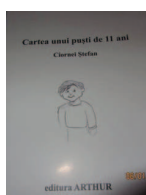

Prezentare de carte

de Ștefan Ciornei

Evenimentul s-a desfășurat la Colegiul Național Iași, organizat de către diriginta noastră Carmen Martinuș. În această activitate noi, elevii, ne-am prezentat talentele de mici scriitori pentru o zi și talentul de reporteri. Foarte multă lume s-a strâns în sala cea mare din interiorul Colegiului Național.

Emoțiile elevilor și ale părinților se simțeau în încăpere. Elevii erau cei mai emoționați deoarece au avut două roluri:

1. Cel de a fi scriitor.
2. Cel de reporter.

Această activitate a început cu un discurs ținut de către doamna dirigintă care ne-a felicitat pentru creațiile uimitoare pe care am reușit să le facem în doar 3 săptămâni. Creațiile au fost prezentate rând pe rând, mai întâi cele făcute de elevii de clasa a șaptea urmate de cele de clasa a șasea și terminând cu cele de clasa a cincea. S-au prezentat multe cărți cum ar fi "Curcubeul imaginației mele", "Culorile sufletului meu", "Harta sufletului meu" și multe altele.

De asemenea și interviurile noastre au fost foarte interesante, amuzante și unele chiar foarte lungi! La final toți părinții și profesorii au rămas foarte impresionați și ne-au aplaudat. Doamna dirigintă ne-a pus la fiecare câte un zece. Această activitate a fost foarte frumoasă și am învățat multe lucruri din ea, cum ar fi:

- 1) Să respectăm câteva reguli despre compunere literară.
- 2) Să ne cunoaștem mai bine.
- 3) Să fim scriitori.
- 4) Momente frumoase.
- 5) Folosirea calculatorului.
- 6) Noi prieteni.
- 7) Să ne respectăm unul pe altul.

- 8) Să nu întrerupem pe cineva când vorbește.
- 9) Exersarea alcătuirii unei compuneri.
- 10) Note bune.

Mi-a plăcut foarte mult această activitate și de aceea am vrut să v-o prezint și vouă.

Un mărțișor de la mine, o primăvară în sufletul tău

de Radu Langa

Zilele de școală sunt uneori dificile, alteori ușoare, uneori trec greu, alteori parcă zboară. Una dintre zilele acelea frumoase care au rămas în amintirea mea ca o lumină colorată a fost primul 1 Martie din clasele gimnaziale.

Cu emoție am pregătit mărțișoare timp de o săptămână, multe le-am făcut cu mânuțele mele și eram foarte mândru de ele. Ațele subțirele cu roșu și alb au îmbrățișat micuțele simboluri ale primăverii. Le-am împachetat cu grijă și am pășit emoționat în clasă.

O mulțime de flori colorate zâmbeau de pe băncuțe. Toți copiii erau zâmbitori și darnici. Profesorii aveau chipul luminat de bucuria evenimentului. Parcă totul se reînnoia odată cu primăvara care ne înconjură, renașterea naturii se întâmpla în clasa noastră.

În acea zi am aflat și Legenda mărțișorului: se spune că Soarele a luat într-o zi chipul unui fecior și a coborât la horă iar un zmeu l-a răpit închizându-l într-o temniță. Lumea s-a întristat. Păsările nu mai cântau, izvoarele nu mai curgeau, iar copiii nu mai râdeau. Un tânăr voinic s-a hotărât

să salveze soarele. Timp de trei anotimpuri, vara, toamna și iarna, a căutat castelul zmeului. După o luptă de trei zile și trei nopți zmeul a fost doborât și Soarele eliberat. Acesta s-a ridicat pe cer luminând lumea. Natura a reînviat și oamenii s-au bucurat, dar viteazul n-a ajuns să vadă primăvara. Sângele cald din răni i s-a scurs în zăpadă. Pe când aceasta se topea, răsăreau ghiociei delicați. De atunci, tinerii împletesc doi ciucurași: unul alb și unul roșu. Ei le oferă fetelor pe care le iubesc sau celor apropiați.

Din străbuni există obiceiul ca părinții să lege, la 1 martie, copiilor lor o monedă de argint sau de aur la gât sau la mână. Ei purtau mărțișorul la gât douăsprezece zile iar apoi îl legau de ramura unui pom

tânăr. Dacă în acel an pomului îi mergea bine însemna că și copilului îi va merge bine în viață.

Mărțișorul a reprezentat dintotdeauna speranța, optimismul, credința în mai bine și sporul în toate. Îl dăruim celor dragi, ca mic semn că le dorim fericire și noroc.

Bucuriile mărunte din sufletele noastre au creat o bucurie mare, generală care va rămâne o amintire dragă mie.

„Cu emoție am pregătit mărțișoare timp de o săptămână, multe le-am făcut cu mânuțele mele și eram foarte mândru de ele. Le-am împachetat cu grijă și am pășit emoționat în clasă.”

VII. Premii

Lista premiilor la concursurile din anul 2015-2016

Limba și literatura română

1. Olimpiada județeană de limba și literatura română - etapa județeană

Huțanu Lorena Ioana - premiul al II-lea
Hărățu Maria Cezara - premiul al III-lea
Duminică Bogdan Stelian - premiul al III-lea

2. Olimpiada "Lectura ca abilitate de viață" - etapa județeană

Hărățu Maria Cezara - mențiune
Aramă Andreea - mențiune

3. Concursul de interpretare critică „Garabet Ibrăileanu”

Aramă Andreea - premiul I
Toma Traian - premiul al II-lea
Babii Daria - premiul al III-lea
Bunescu Ilinca - premiul al III-lea
Duminică Bogdan Stelian - mențiune
Huțanu Lorena Ioana - mențiune specială
Sonea George Răzvan - mențiune specială

4. Concursul „Bojdeuca din Țicău”

Duminică Bogdan Stelian - premiul al II-lea
Gologan Lidia Maria - mențiune

5. Olimpiada de Lingvistică

Huțanu Lorena Ioana - premiul al II-lea
Duminică Bogdan Stelian - premiul al II-lea

Matematică

1. Olimpiada județeană de matematică

Lehaci Miruna - premiul I
Mironeanu Ștefania - premiul al II-lea
Ilie Alexandru - premiul al II-lea
Mardare Matei Alexandru - premiul al II-lea
Aramă Andreea - premiul al III-lea

Duminică Bogdan Stelian - premiul al III-lea
Chiriac Călin - premiul al III-lea
Langa Radu - premiul al III-lea
Postică George Edward - mențiune
Toma Traian - mențiune
Ciornei Ștefan - mențiune
Lisă Răzvan - mențiune
Comisu Ștefan Iannis - mențiune
Săvoaia Lucian - mențiune
Cozma Teodor Cristian - mențiune
Crâșmariu Denis - mențiune
Ioțovici Cosmin - mențiune
Păsărică Ana Ilinca - mențiune

2. Speranțe olimpice

Ilie Alexandru - premiul I
Duminică Bogdan Stelian - premiul al II-lea
Lisa Razvan - premiul al III-lea
Mardare Matei Alexandru - mențiune
Săvoaia Lucian - mențiune
Aramă Andreea - mențiune
Comisu Iannis - mențiune

3. Concursul Henri Coandă

Chiriac Călin - mențiune
Crâșmariu Denis - premiul al II-lea
Toma Traian - mențiune
Aramă Andreea - mențiune

4. Concursul Lumina Math

Lehaci Miruna - premiul al III-lea
Toma Traian - mențiune

5. Concursul Florica T. Câmpan

Mardare Matei Alexandru - premiul special
Chiriac Călin - mențiune
Crâșmariu Denis - mențiune
Ilie Alexandru - mențiune
Langa Radu - mențiune
Săvoaia Lucian - mențiune

6. Concursul MateRom

Duminică Bogdan - premiul I
Aramă Andreea - premiul I
Toma Traian - premiul al II-lea
Marciuc Cosmin Teodor - premiul al II-lea
Ilie Alexandru - premiul al III-lea
Păsărică Ana - premiul al III-lea
Ilie Matei George - premiul al III-lea
Săvoaia Lucian - premiul al III-lea
Mardare Matei - premiul al III-lea
Chiriac Călin - premiul al III-lea
Hărățu Maria Cezara - premiul al III-lea
Cozma Teodor - mențiune
Mironeanu Ștefania - mențiune
Sonea Răzvan - mențiune

Lista premiilor la concursurile din anul 2015-2016

Alte concursuri

Concursul „Flori de toamnă”- toată
clasa premiul I

Concursul „Cea mai frumoasă clasă”
- toată clasa premiul I

Flyers-Aramă Andreea
Călărie-Ilaș Ștefana Maria

Cupa 163 Plopi
Cupa Regatul Cailor
Locurile 2,3,4,5, la categoria
debutanți
Elitetour locurile 4-5

Campionatul de șah rapid
Toma Traian - premiul al-III-lea
Lehaci Miruna - premiul I

Campionatul european de șah din
Croația

Lehaci Miruna locul 12
Cupa Radio Iași la șah
Lehaci Miruna - premiul I
Finala Cupa Iașului la șah
Lehaci Miruna - premiul al-II-lea

Semifinala Campionatului de seniori
la șah

Lehaci Miruna - premiul al-II-lea
Cupa de iarnă la șah Iași
Lehaci Miruna - premiul I
Cupa Familiei Iași

Lehaci Miruna - premiul I

Olimpiada națională a sportului
școlar-șah pe echipe gimnaziu-
Lehaci Miruna-calificare la etapa
națională
Starters- Ilinca Bunescu
Movers- Ilinca Bunescu
Delf A1.1- Ilinca Bunescu
Calificare Delf-Ciornei Ștefan

Cupa Reflex Balet- Păsărică Ilinca-
premiul I

Dance Art Competition-Păsărică
Ilinca-premiul I

Festivalul Național de Teatru, Muzică
și Dans pentru Copii Neghiniță -
Păsărică Ilinca la grup premiul I și
individual premiul al-III-lea

Concursul Național de Geografie
Terra-etapa locală și județeană-
Mardare Matei, Ilie Alexandru, Lehaci
Miruna - premiul I

Cupa Transilvaniei la baschet
Săvoaia Lucian

Cupa Internațională de Qwan Qi Do
Botoșani- Chiriac Călin - medalie de
bronz

Concursul Național de Dans Sportiv
Cupa României-sectiunea latino-
Duminică Bogdan- medalie de bronz
Concursul Internațional de Dans
Sportiv WDSF Transilvanian Grand
Prix - sectiunea latino și sectiunea
standard- Duminică Bogdan -
medalii de bronz

Concursul Internațional German
Open Championships Stuttgart
sectiunea standard
Duminică Bogdan semifinalist

Concursul Național de Dans Sportiv
Cupa Daniel Nechita Galați Mardare
Matei-premiul al-III-lea

Concursul Național de Schi Alpin
Trofeul Gerar -perechi Mardare
Matei premiul al-III-lea

Concursul Național de Schi Alpin
Brașov Mardare Matei-diplomă de
participare

Magia
Culorilor
M, a

Anul acesta, în cadrul programului “Săptămâna Altfel” am vizitat Centrul Cultural Francez, situat pe bulevardul Carol I, într-o clădire frumoasă, fost palat voievodal. Am vizitat încăperile, intrând în atmosfera limbii, culturii și civilizației franceze ilustrată amănunțit pe expozate și postere.

Centrul Cultural Francez din Iași a fost creat în anul 1990. La inaugurarea centrului a participat președintele Franței, George Pompidou.

Centrul Cultural Francez este o instituție culturală care promovează imaginea Franței și a Francofoniei în lume.

Francofonia este o organizație internațională care are la bază comunicarea oamenilor în limba franceză. Francofonia a luat naștere la 20 martie 1970 și reunește state din cinci continente, astfel: 53 de state cu drepturi depline, 2 state cu statut de membru asociat și 13 state cu statut de observator. România este, începând din anul 1992 membru cu drepturi depline. În fiecare an, la 20 martie, se sărbătorește Săptămâna Limbii Franceze și a Francofoniei.

Limba franceză este o limbă romanică ce a luat naștere în Galia, prin conviețuirea romanilor, vorbitori de limbă latină și limba francilor, o ramură a triburilor celtice. Inițial, limba franceză a fost vorbită în Franța de astăzi și o parte din Elveția și Belgia. În decursul istoriei, în teritoriile colonial franceze, limba franceză a fost vorbită de tot mai mulți oameni, în unele state devenind limbă oficială: Guinea Franceză, Martinica, o parte din Canada, Africa Ecuatorială, Congo. În aceste teritorii din afara Franței, limba franceză a influențat modul de viață și gândire a populației băstinașe, apărând elemente de cultură și civilizație franceză autentică. Cultura și civilizația românească a fost influențată de limba franceză deoarece generații după generații de intelectuali români au studiat în Franța și au adus pe meleaguri românești elemente de cultură franceză.

La Centrul Cultural Francez se organizează activități culturale și științifice : expoziții, spectacole de teatru, film, dans, concerte și cursuri pentru învățarea limbii franceze. Am fost împărțiți în două grupe și am vizitat Mediateca și

sălile de curs, unde am făcut o simulare pentru DELF Junior, am vizionat un film și am vorbit în limba franceză. DELF Junior este o diplomă care se acordă elevilor de gimnaziu și de liceu. Această diplomă este acordată de Ministerul Educației din Franța absolvenților unor cursuri ce se organizează anual. Scopul acestor cursuri este ca elevii să înțeleagă și să comunice oral în limba franceză, să citească și să scrie un text în limba franceză.

Mediateca este o bibliotecă în care se găsesc 30000 de cărți și 80 de reviste în limba franceză. Cei care vin să studieze aici au acces la toate mijloacele media de comunicare. Cât am stat în bibliotecă, eu am citit cartea Asterix și Obelix. Alți colegi au avut acces la informații pe Internet despre Franța, Francofonia și au jucat FIFA 16. Pe tot parcursul vizitei, am fost îndrumați și supravegheați de profesori și specialiști din diferite domenii.

